

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

میشل ورشفسکی  
فرستنده: عثمان حیدری  
۱۴ جون ۲۰۱۸

## کشتار و دیگر هیچ

ده روزی است که آنچه رسانه‌های بین المللی به‌طور شرم آوری "روپاروئی" می‌نامند - که البته چیزی جز هدف گلوله قرار دادن تظاهرکنندگان بی سلاح فلسطینی در مرز غزه از طرف تک تیراندازان اسرائیلی نیست - رو به آرامی می‌رود. نتانیاها و لیبرمن نباید فریاد پیروزی سر دهند چرا که این آرامش فقط و فقط به این دلیل است که ماه رمضان فرا رسیده و مسلمانان ساعات زیادی از روز را در روزه به سر می‌برند. پس از عید فطر که پایان این ماه محسوب می‌شود، به احتمال قوی تظاهرات دوباره تشدید خواهد شد و در نتیجه کشتارها نیز.

نه! این یک "روپاروئی" نیست بلکه کشتاری تمام عیار است. جایی که سربازان مسلح مستقر در مواضع دفاعی با تفنگهائی که اغلب به دوربین مجهزاند، آتش بر روی ده ها هزار زن، مرد و کودکی می‌گشایند که در مقابل حصارى امنیتی مدرن و الکترونیکی قرار دارند که ۵۰ متر عرض دارد؛ حصارى که غزه را تبدیل به بزرگترین زندان جهان کرده است. فقط در روز ۱۴ مه، ۶۰ نفر از فلسطینیان به قتل رسیدند بدون آن که کوچکترین صدمه‌ای به سربازان وارد آید. بنابراین، کشتار تنها کلمه‌ای است که باید مورد استفاده قرار گیرد و آنهائی که همچون روزنامه‌فیگارو سخن از "روپاروئی خونین" می‌گویند در واقع همدست این جنایت علیه بشریت می‌شوند.

انتظار می‌رفت که محمود عباس تقاضای محاکمه مسئولین سیاسى نظامی اسرائیل را در مقابل دیوان بین الملل کیفری مطرح کند، اما گوئی حس انزجار وی از حماس که بخوبی به یاد داریم در انتخابات قبل، حزب او را به سختی شکست داده بود، دو میلیون نفر اهالی غزه را نیز در برگرفت؛ تو گوئی که آنها پس از آن رأی، دیگر شهروند به حساب نمی‌آیند.

این امر که از مقامات سیاسى اسرائیل کوچکترین زمزمه‌ای حاکی از شرم و برآشفته‌گی برنخاست، جای تعجب ندارد. کل سیاستمداران اسرائیل در طیف راست قرار دارند چه در دولت و چه در اپوزیسیون و حتی حزب Meretz که در گذشته علیه جنگ و اشغال موضع‌گیری کرده بود، اینبار سکوت اختیار کرده و این نشان می‌دهد که حتی جناح چپ، غزه نه سرزمینی با دو میلیون جمعیت که پناهگاه تروریستها می‌باشد. البته از همه چیز نگران‌کننده‌تر، سکوت کرکننده افکار عمومی اسرائیل است؛ به جز برخی تجمعات چند صد نفره در بعضی از شهرها (چند هزار نفره در محله‌های عرب نشین) این کشتار کوچکترین عکس‌العملی از جانب افکار عمومی اسرائیل برنیانگیخت و در قلبهای رؤوف

شان هیچ خشم یا شرمی به پا نکرد. این سکوت علامت عینی چرخشی به راست در تمام جامعه اسرائیل می باشد. جنگ لبنان در سالهای ۸۰ و مذاکرات اسلو در سالهای ۹۰ شکافی در افکار عمومی اسرائیل به وجود آورده بود. نیمی از آنها توانسته بودند با فشار بر دولت وی را مجبور کنند تا به جنگ پایان داده و سازمان آزادیبخش فلسطین را به رسمیت شناخته و با رهبران آن وارد مذاکره شود. امروزه تنها تجمع توده ای که شاهد بودیم در تل آویو و مربوط به جشن پیروزی اسرائیل در "یوروویژون" بود.

اسرائیل وحدت خود را در مخلوطی تهوع آور بین کسانی که از شاهکار سربازان در غزه تقدیر می کنند و آنانی که با سکوت، همدستی خود را در کشتار نشان می دهند، پیدا کرده است؛ باید گفت اینانی که سکوت را بر گزیده اند حتی از نتانیاهو و طرفداران وی پلیدتراند.

**ب. میکانیل که تک صدائی است در کویر اخلاقی اسرائیل، در سرمقاله هآرتز ۱۵ می ۲۰۱۸ نوشت: " شرم بر آنانی که از کشور [مان] شرم نمی کنند".**

۱۰ جون ۲۰۱۸.